

Tomáš Weiss

Jáchym Topol

Nemůžu se zastavit

portál

ROZHOVOR

Tomáš Weiss

Jáchym Topol

Nemůžu se zastavit

ROZHOVORY

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Topol, Jáchym, 1962-

Jáchym Topol: nemůžu se zastavit / Tomáš Weiss. -

Vyd. 1. - Praha : Portál, 2000. - 152 s., 16 s. obr. příl.

ISBN 978-80-7367-958-3

929 * 821.162.3-051 * (047.53)

- Topol, Jáchym, 1962-
- čeští spisovatelé - stol. 20.
- rozhovory

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE A UŽIVATELE TÉTO KNIHY

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

© Jáchym Topol, Tomáš Weiss, 2000

© Portál, s. r. o., Praha 2000

ISBN 978-80-7367-958-3 (tištěná kniha)

978-80-7367-957-6 (ePUB)

978-80-7367-956-9 (mobi)

978-80-7367-958-3 (PDF)

Obsah

Intro	6
Kapitola I	7
Dětství Praha – Poříčí. Potok. Smetiště. Bitvy. Party. Pes Čert. Vysavač textů. Oddíl. Táta, máma, brácha a spol.	
Kapitola II	29
Gymnázium pro chartistickou mládež. Bondy. Kličkování před vojnu. Sociálně-právní nastavba. Blázinec. Národní třída. Svatba. Důchodce a donašeč uhlí. Párkař.	
Kapitola III	59
Charta. Revolver Revue. České děti. Listopad. Noviny a časopisy. Sňatek s Bárrou. Reportér.	
Kapitola IV	79
Cesty. NDR. Polsko. Rumunsko. Bulharsko. Manželská turistika. Pašeráci. Listopad '89 v New Yorku. Írán. Ukrajina. Japonsko. Mongolsko.	
Kapitola V	97
Indiáni. Bílý antropolog do každé rodiny. Od šamanů raději dál. Dobrý den na smrt. Trnová dívka.	
Kapitola VI	111
Psaní. Básničky takřka milostné. Text je soukromá válka. Nejdřív se čte, potom píše. Bichle Sestra. Anděl. Svět okolo psaní.	
Kapitola VII	137
Současnost. Slalom. Děti. Dluhy. Jistoty a nejistoty.	
Exit	147

Intro

„Hele, to by bylo skvělý. Bude to jen pár banánovek. Knížky, oblečení, hračky. Velký věci a nábytek odvezou stěhováci. To se k vám do auta vejde, ne? Jo, ještě kočárek a kolo, nějak opatrně počítač a je to všechno. Tak dobrý, tak zejtra. Díky, čau.“

Jáchym se stěhoval. Pořád se stěhuje. Na konci léta 1999, kdy jsme začínali naše hovory, se Jáchym se ženou Bárou a dcerou Marií zrovna stěhoval. Další adresa, další kus života. Tady stačilo. Jde se o dům dál. Spolu s řidičem Pavlem jsme nosili do dodávky krabice za krabicí. „Ona je Bára systematická. Podívej, jak pečlivě jsou ty krabice popsány: německá literatura, hračky venkovní, oblečení zimní. Nebo tady – župany a pyžama. „Báro, já mám nějaký župany a pyžama?““ Stál na chodníku se zafačovanou rukou. „Je to trapný, ale já nemůžu moc nosit. Včera jsem si rozříznul dlaň, když jsem otvíral olejovky. Snad něco lehčího.“

Večer jsme měli sraz na Klamovce, poblíž které Jáchym několik let bydlel. Před hospodou na lavicích jsme začali. Poprvé jsem vyndal diktafon na stůl. Jáchym měl za sebou noční balení, několik dní stěhovácího lítání a zařizování. Určitě by radši jen tak seděl a vyčpíval. Později jsem pochopil, že jeho úprk mezi bydlením, knihami, penězi a rodinou je něco jako 24 hodin v Le Mans. Ujasnil jsem si, že u Jáchyma nikdy nenastane ta chvíle, kdy bude vyspalý a zklidněný. Znečitlivěl jsem k jeho pravidelným pokusům přesunout nahrávací dvouhodinovku z přítomnosti někam napříště. Viděl jsem jeho kruhy pod očima, věděl jsem, že má v patách štáb francouzské televize, dělal jsem, že neslyším, když úpěl, že ještě tu noc odjíždí do Hamburku na autorské čtení. Bylo jasné, že lepší to v dohledné době nebude. Nemůže být. Okolní svět je k úspěšným tvrdák a Jáchym je chronicky pulzující a odbrzděný chlápek. Vetřel jsem se a stal se na chvíli další komplikací náročnou na čas a energii. Pijavice se přisála.

Tomáš Weiss

Kapitola I

Dětství Praha – Poříčí. Potok. Smetiště. Bitvy. Party. Pes Čert. Vysavač textů. Oddíl. Táta, máma, brácha a spol.

Provázely tvoje narození nějaké zvláštní úkazy?

Dozvěděl jsem se, že jsem byl těžce přiškrcenej a že to byl vůbec bouřlivěj porod. Moje máma je fabulátorka a dost možná, že hodinu narození občas mění. Někdy už si ani nejsem jistěj rokem. Narodil jsem se v Praze na Štvanici.

Když jsem mámu prosil, ať mi o tobě něco řekne, bránila se. Prý dokud jsi byl malý, byl jsi jako všechny děti, a později už sis dělal, cos chtěl. Zakončila tím, že jsi byl odmala odvážný a statečný.

To je hezký, no. Máma o nás nerada mluví, vím o tom.

Co se dá dělat. Řekněme, že téměř jistým rokem tvého narození je rok 1962. První intenzivní a nerozmazané vzpomínky mívá člověk někdy z období kolem nástupu do školy. Ty jsi tehdy střídavě skotačil v Praze a v Poříčí nad Sázavou u babičky.

Jako úplně malej jsem v Poříčí trávil každý prázdniny. S bráchou a s partou kluků. Zážitky z venkova jsou hrozně silný. Už jenom zabíjení a stahování králíků nebo krmení hus šiškami byly pro kluka z města nevídaný zážitky. Navíc lezení po stromech, topení se v potoce... Uvědomuju si, že rozvodněnej potok prosákl léty až do mého způsobu psaní. Moje psaní je průzkum naplavenin v meandrech. Je to stejné dobrodružství jako tenkrát s partou. To jsme s bráchou, bratrance m Česťou, Šiňdou, Milanem a Pavlem – vesměs klukama o pět, deset let

staršíma než já, kteří už tou dobou hulili rákosí, kradený cigarety nebo vajgly – prolízali naplaveniny po povodních. Motali jsme se v povodněmi do neznáma prodlužovaných a všelijak zkroucených slepých ramelech řeky Sázavy a sledovali potoky, který z ní někam vytékaly, větvyly se. Taky si z té doby pamatuju na úplně první zážitky samoty. Našel jsem si nějakou ostrůvek a třeba i hodiny na něm sám ležel a pozoroval, co velká voda vzala. Okolo plavala psí bouda, žehlicí prkno, divně pomalovaný dveře, stržená střecha chlívku, pár do sebe vpletenejch židlí. Koukal jsem. Voda nám přinesla i děravou pramici. Šikovní venkovský kluci ji opravili a já z ní mohl celý dny pozorovat vodní krysy. Po hromadách naplaveného dříví se dalo lézt. Bylo to nebezpečný, člověk mohl uklouznout, zlomit si nohu nebo propadnout někam do hloubky pod dříví. Rok od roku se složení naplavenin měnilo. Přibývalo igelitu, pneumatik. Čím dál častější byly umělohmotné kýble. Byl jsem při tom, když vítězil věk igelitu. *(smích)* Pozoroval jsem, jak si s tím příroda neví rady. Všechny ty klasický hnusy, obvazy, zdechliny – to všechno dokázala voda nějak semlít a zlikvidovat. Igelitový a gumový „střepey“ ale zůstávaly spoustu dalších let.

Skládka, smetiště – nejoblíbenější dětská hračka. Ty objevy, nálezy, poklady!

Navíc romantika zakázaného ovoce. My jsme na naplaveniny samozřejmě chodit nesměli. Pro tak malý kluky, jako jsme byli já s bráchou, to bylo fakt nebezpečný. Dospělí šedivěli starostma a my děti nechápaly proč. Proč nám, zkušeným lovcům a pirátům, kazí dobrodružství? Já se pochopitelně nebál. Z čeho jsem ale měl hrůzu, byla koňská jáma. Hlubina, kde venkovani plavili koně. Tajemná část řeky blízko kostela, u márnice. Všude kolem se dalo brodit, ale tahle temná díra, to byl pro mě vchod do smrti, tunel, ve kterém můžu zmizet.

Starší bráchové často trpí hlídáním mladších sourozenců. Předpokládám, že to s Filipem nebylo jiné.

To víš, že jsem ho vždycky, miláčka, dostal na starosti. Ale že bych umíral zodpovědností, to tedy ne.

Jak jsi nesl ztrátu v lecčem výhodného jedináčkovství, když se Filip narodil?

Ze začátku jsem trochu žárlil. Jednou ho nesli vykoupanýho, napudrovanýho spát. Já stál nasupeně u uhláku. Najednou jsem strčil ruce do briket, běžel k Filipovi a umatlal mu hlavičku. Ale to mi byly tři. Jako starší už jsem takový kousky nevyváděl. Výkřiky „já ho zabiju, dejte ho pryč“ jsem rodiče netrápil.

Časem se tedy z tebe stal sourozenec-ochránář?

Starání se o druhé jsem poprvé poznal v poříčské partě. Všechno to byli sice grázlové, ale chránit člena party bylo svatou povinností. V pozdějších letech jsem pochopitelně jako starší musel občas brácha podpořit. První den, kdy jsme se přestěhovali na Malou Stranu, se rozlítly dveře u mojí třídy a vletěl tam ubulenej brácha. Řval, že jdeme domů a že tady na ně serem. S venkovským slovníkem, který jsme automaticky používali, jsme měli věčný problémy, a tak jsem musel vulgaritou rozlícenou učitelku, supící bráchovi v patách, uklidňovat. Za několik let se ale situace změnila. Brácha společně s budoucíma Psíma vojákama – Honzou Hazukou a Davidem Skálou – a s dalšíma šestákama začali proti naší partě K.K.W.T.C. (Krůta, Kašpar, Wegner, Topol, Cígler) vést válku. Když nás bylo víc, tak jsme se hravě ubránili, ale běda, když někoho načapali samotnýho. Moje dětství – to je nepřetržitá doba šrámů. Stržený nehty, boule, rozseklý hlavy.

Co holky, brali jste je do party?

Holky mezi nás pochopitelně nesměly. S těma staršíma ale rády chodily do pole. Nám mladším vůdcové party vyšlapali v kukuřici teritorium, které jsme museli hlídat. Tam jsme dřepěli, zatímco oni hráli nějaké hry, který jsme neznali. Čas jsme si měli krátit počítáním kukuřice nebo česáním trávy.

Další klukovský bitvy, války o území?

Tuhý boje mezi Poříčákama a Balkovičákama. Stoupající brutalita mezi dnešní mládeží? No nevím. Pamatuju se na bratry Limonovi, drsný venkovský máničky. Jeden z nich prostřelil Balkovičákovi krk šípem.

Doteď to vidím a cítím svý strnutí, úděs a šok. Vidět krev byla na venkově docela obyčejná věc, všechny ty rozbitý kolena, ukopnutý palce, rozřízly chodidla, podřezaná drůbež a potrestaný kuny a zvířátka chycený do ok, ale tady jsem se poprvý střet s lidskou krví prolitou násilím. Úplně jsem se roztrás, bylo to hnusný a já poprvé do morku kosti pocítil, že tohle se mně může stát klidně kdykoli. Balkovičáka odvezla sanitka a oni to pak Limonovům pěkně oplatili, ale u toho jsem už nebyl. My jsme byli tak malí, že jsme se bitek naplno neúčastnili. Ve vzpomínkách se mi navíc moje zážitky mixují s vyprávěním táty. Pováleční kluci a jejich souboje. Tu a tam našli granát, patrony patřily automaticky na koleje. Nejdřív jim je dávali Němci, potom Rusové. V bitkách do praku vkládali sekanou litinu.

Vy jste praky neměli?

Neustále jsme je vylepšovali a zdokonalovali. Ovládat výrobu praku patřilo k základním dovednostem. Všichni jsme věděli, že nejlepší guma do praku je letecká. To ovšem byla veliká exotika, za kterou se táhlo až na okolní pouti. Zástup dvanácti-, třináctiletých kluků, na konci průvodu v prachu čtyřletej brácha a sedmiletý já. Výprava za leteckou gumou a kapslíky na pouť do Pyšel. Kdo si kupoval lentilky, lízátko nebo žvejkačky, byl hovado, sráč a holka. Vzpomínám, že to pro nás s bráchou bylo hodně náročný. Dost jsme po lízátkách a tureckým medu toužili.

Kromě už vzpomínaného vraždění králíků a napchávání hus – máš s Poříčím spojená nějaká další zvířata?

Táta byl fanatickej holubář, takže všude vrkala hejna a hejna operěnců. Pamatuju se, jak babička sekala na špalku holoubatům hlavy. No, ale nedávno mi tuhle vzpomínku z dětství znejistili. S holoubaty se prý musí zacházet jako se zvěřinou, to znamená, že se mají zadusit a nechat odležet. Tak já teď nevím – chci usmrcování holoubat použít v knížce –, mnohem víc by se mi hodilo stětí a do toho ty protichůdný informace a mlhavý vzpomínky...

Ptal jsem se vlastně na nějaká tvoje zvířata – myši, křečka, kočku, psa.

Měli jsme s bráchou psa. Magická osobnost mého života – pes Čert. Živej Buddha. Bytost se statutem nejvyššího přítele. Táta ho jednou přivezl domů. Našel ho někde na silnici. Plazil se ještě slepej po asfaltu a kolem svištěla auta. To bylo v roce, kdy se zrovna zvýšil poplatek za psy, a lidi se jich zbavovali. Přivazovali je ke stromům v lese. Topili je. V té době jsme si jednou na Kampě s bráchou všimli podivný umělohmotný vany u pilíře mostu. Navrch igelit převázaněj provazem. Já jsem původně myslel, že je to poklad. Vanu jsme si přitáhli, igelit rozřezali nožem a našli kostru kolie. Tehdy jsem pocítil nenávisť k Čechům. Vůbec nepřeháním, když mi ze vzpomínek vytane tohle celonárodní opouštění náhle nepotřebnejch psů jako obrovská hanba. Vzpomínám si na články ve Večerní Praze a kreslený vtípy v Dikobrazu, který spousty psů uvázaných v lesích komentovaly. Snil jsem o tom, že nějakej jinej národ by svý psy prostě ukryl nebo by tu daň neplatil, nevim. Náš pes Čert byl nalezenec. Chodil jsem ho venčit ráno v šest před školou a byl jsem s ním venku co nejdýl do večera a koukal se s ním na tmavou Prahu. Lampářka u nás v ulici, stará jak smrt, snad ta poslední v Praze, chodila s dlouhou tyčí od lampy k lampě, za ní se ploužil starej vzteklej vlčák. S Čertem jsme je zpovzdálí sledovali a já přehodnocoval své přání být popelářem. Lampářství mi připadalo jako zajímavá živnost, mohl bych chodit se psem po ulici a zevlovat. Večer nebyl problém lampářku potkat, ale vůbec nikdy se mi nepodařilo načapat ji ráno, jak světla zhasí, ať jsme s Čertem lítali po Malé Straně, jak jsme chtěli. Později s námi Čert prolejlal i první mejdany. Umřel, když mu bylo čtrnáct a mně taky. Byli jsme s bráchou sami doma a on najednou začal vypouštět duši. Strašný! Nejezdily tramvaje, byla zima, sníh a mráz, nemohli jsme se dostat k veterináři. Nakonec mi umřel na rukou a já poprvé pochopil význam slova zcepenět. U doktora jsme s bráchou řekli, že chcem Čerta pohřbít na Petříně. Zvěrolékař povídá, že je to nesmysl, že je půda ztvrdlá mrazem. Vzal psa, hodil ho do pece a nám zbyla v náručí jen prázdná deka. V knížce Anděl je scéna, kdy v tramvaji umírá holce pes v náručí. Tak to je ono.

Jaká byl Čert rasa?

Bastard velikosti foxteriéra. S bráchou jsme si vymysleli, že je to tibetský griffon. Dlouho jsme s tím mátlí důvěřivý pejskaře. Zajímavý bylo, že každéj druhej, třetí reagoval tak, že o tomhle plemenu už slyšel. Zažili jsme s Čertem i psí svatbu. V parku při venčení jsme se seznámili s paní Pišovou. Paní Pišová měla fenu podobného vzhledu jménem Šarinka. Čert se s ní seznámil na Kampě. Slovo dalo slovo a my jeli s Čertíkem do Hradce Králové, kde Šarinka bydlela. V obrovském bytě paní Pišové jsme pili čaj a poslouchali písničku Mr. Postman od Beatles. Přehrávali jsme si ji pořád dokola a najednou se ozval strašnej řev. Paní Pišová seděla naproti nám v křesle a něco háčkovala. Zvedla oči a řekla: „Chlapci, ztište to, už to začalo. To je průnik!“ Byl to okamžik, kdy Čertík vstoupil do Šarinky. Za několik týdnů byla štěňata. My jsme o zdaru akce nepochybovali, protože Čert byl sexuálně velmi zdatnej. Skákal v parku na všechny, na maltézačky i na dogy, útočil na spacáky, byl fakt skvělej. Jednou udělal průšvih. Byli jsme na návštěvě u baletního mistra Vlastimila Harapese. Ten měl v držení vyšlechtěnou fenku kokršpaněla. Barva apricot, samý ocenění. Už víš, jak to dopadlo. Čert ji dostal. A to navíc byla kokršpanělová těsně před tím obskočena nějakým obdobným šampionem. Když se k panu Harapesovi začali sjíždět zájemci o ušlechtilá štěňata, byl malér na světě. Čekaly na ně místo objednaných elegantů nemožný stvůry. Tibetský griffoni ze šestýho kolene.

Do první třídy jsi šel v Poříčí. Proč ne v Praze? Jaký to pro Pražáka bylo?

Byl rok 1968. Dneska to možná vypadá jako paranoia, ale lidi jako můj táta, který se angažovali, měli po příjezdu Rusů strach, že jsou na nějakým seznamu a budou deportováni. Vzpomeň si na Hrabalovu Trilogii, tam je ta tehdejší úzkost a nejistota popsána. Spousta intelektuálů, kteří nechtěli emigrovat, se pokoušela aspoň na čas potopit. Táta se i s námi uklidil do Poříčí. Prázdninová idyla rychle skončila. Pamatuju průjezd tankový kolony Poříčím kolem kostela. Ti vojáci byli úplně vyplašený a pálili z automatů, rozstříleli dveře u pár stavení, vysklili je, rozstříleli kino. Leželi jsme na svahu a tiskli se v trávě. To byl předvoj. Pak jeli klidnější tankisti, tak jsme z příležitostných úkrytů vylezli a civěli na ně a poslouchali historky poříčských dědků, jaký to bylo, když tudy táhla eses tanková divize, která později ve vesnici sídlila. Staříci

s chechtáním vykládali, jak ke konci války po tý samý silnici táhly zástupy německých zajatců, poraněných a zmrzačených. Mně se vyprávění staříků a ta vlastně otrěsná skutečnost, kterou jsem zažíval, pořád míchala a vůbec jsem nevěděl, kteráže armáda nás okupuje. V tom mě ještě podporovala babička, která nenáviděla Němce a Rusy tak na stejno. Se sousedkama po večerech u jabkového vína rozbíraly politickou situaci a cpaly ty zmíněný šišky chroptícím husám do krků.

Takže tebe vlastně do první třídy doprovodily tanky.

Jo. Okolo tanky a já se najednou octnul mimo ochranná křídla party. Venkovský děti byly ve třídě k Pražákovi krutý. Tak si to představ – přišel jsem první den do školy v obleku a oni v trencích. Bylo to strašně nepříjemný. Pamatuju se, že jsem se jednou cestou do školy radši vyválel u JZD v nějakým hnoji. Ne že by poříčský děti byly špinavý, ale v obleku a polobotkách byl mezi nimi člověk vyřízenej. Navíc jsem začal koktat a vyfasoval přezdívku Pan Popleta. Možná i díky těmhle zážitkům jsem měl první a druhou třídu dost složitou. Pitomci učitelé mě navíc předělávali z leváka na praváka. Obtíže se vši silou ovšem vypukly až po opětovném přestěhování do Prahy. Zvykl jsem si na venkov a zas mě někam šoupli. Vodili mě k psychologům a tak. Odmítal jsem číst a psát.

Kde jste v Praze vlastně bydleli?

Ze začátku zřejmě v Dejvicích. Když si vzpomenu na Kulaťák a přilehlý ulice vystavený v bolševickém mustru, v myslí mi vždycky spolehlivě naskočí zvuk zatápění v kamnech. Kamna a uhlí. Vždycky jsme měli kamna na uhlí. V noci, když děti spí, zachovávají všichni ticho, ale jedna věc je naprosto nekompromisní – zatopit a přiložit se musí, i kdyby to dělalo sebevětší kravál. Pravda je, že na zvuk sypání uhlí do kamen si dítě brzo zvykne a přestane ho rušit. Takže to je jeden obraz, který mi naskočí, když se řekne dětství – masa briket valící se do plamenů.

Byl jsi z Poříčí rozmazlený potokem, řekou, knoflíkovými válkami. Mohla Praha takovým dobrodružstvím nějak konkurovat?

Úžasným místem pro mě byla dejvická rokle. Byly tam prastarý těžební jámy, spousta propadel a jeskyň, kam jsme chodili kutat modrý jíl.

Nevím, co to bylo, možná nějaký chemický svinstvo, ale já věřil, že je to modrý jíl. Na tyhle místa byl samozřejmě absolutní zákaz vstupu a nás ve škole vždycky strašili sesuvama půdy a zavalama. Ale šlo prokličkovat kopřivištěm a ostružiním a už jsi tam byl. Omotání švihadlama a s baterkama jsme se s partičkou kamarádů, hlavně s Leonardem Medkem, spouštěli do jeskyní. Fantazie pracovala naplno. Četl jsem tehdy Ztracený svět Conana Doylea, kde výprava neohrožených cestovatelů kdesi v pralesích Mato Grossa narazí na kmen neandrtálců. Nebyl problém objevit je v rokli taky. Šlo jen o to, aby oni neobjevili dřív nás. Byl jsem se tam náhodou podívat asi před třemi lety. To jsem neměl dělat. Všechny ty džungle, pralesy, pustiny a savany se mi najednou smrskly do několika směšných plácků.

Máš všechny svoje vzpomínky tak rychlošipácké? Já jsem třeba ve třetí třídě ukradl kamarádovi angličáka.

Když jsem četl Canettiho Masu a moc, vzpomněl jsem si, že jsme s devíčkou partou vlastně vykradli sklep. Vůbec jsme si neuvědomovali, že krademe. Ve sklepeních jednoho domu jsme objevili kóji, kde bylo strašně moc lyží, starý kočárky a panenky. Všechno jsme vytahali na zahradu a hráli si. Nikdy si neměl v dětství sen, že je město úplně prázdný a ty jdeš do hračkárství nebo do cukrárny a tam si užíváš? Nebo chodíš do bytů a bereš si věci, který chceš? Snová lehkost vykrádání. Taky jsme na dvorku našli hromady fascinujících věcí, které jsme okamžitě popadli a odnesli na jiné dvorek. Vůbec nám nedošlo, že se někdo stěhuje a ty věci nejsou volný. Byla to opojná radost z nabývání. Jako když ti tisíckrát říkají, že nesmíš do farský zahrady, a ty se tam nakonec stejně s partičkou uhnízdíš na těch nejlepších třešních červejch až do černa a cpeš se a cpeš, i když tušíš, že ti bude špatně.

Z Dejvic a ze školy v Poříčí ses najednou ocitnul ve škole na Malé Straně.

První den po vyučování jsme stáli s bráchou před školou. Najednou ke mně přišel kluk, řekl – „Čau, vole“ – a dal mi pěsti. Vizitka týpka z druhé strany mostu. V Josefský ulici byly školy dvě – základní a zvláštní. Pro obě ale vařila jedna jídelna. Tam sedávaly normální děti s mongolíkama nebo třeba jemná, bíle oblečená jedničkářka ode mě ze třídy a urostlej cigoš, kterej ve svejch čtrnácti vypadal na osmnáct a bral jí

z talíře párky. Všichni jsme se tam svorně rvali a házeli po sobě jídlo a dělali strašnej rámus. Tam jsem poprvé zažil pohromadě větší množství Romů. I v poříčský partě byl jeden cikán. Jenže ten nebydlel jako ostatní cigoši za řekou. Takže to pro nás žádnej cigoš nebyl. S těma za řekou nebyl kontakt. Ty na naší straně nebyli cigoši. To byli naši kamarádi. Ti za řekou, Balkovičáci, ty měli veliký problémy. (*smích*) Když zhruba před třemi lety moje žena rodila a já se chvěl nervozitou před porodním sálem a kousal si nehty, zahlídnul jsem spolužáka Grundzu, který to všechno prožíval s naprostým klidem. Jeho žena rodila už popátý. Jen se usmíval a zval mě, ať si přijdu k němu do autobazaru vybrat káru. Když jsem mu řekl, že nejsem solventní, tak mi pohrdavě odvětil, že jsem byl vždycky trochu blbej.

Školní docházka ti, zdá se, moc nesesdla...

Cítil jsem se špatně. Jako u zubaře v čekárně. Neustálý nervy. Škola byla pro mě nepřítel. Vůbec jsem nevedl sešity, vůbec nic jsem si nepamatoval. Jednou jsem se vzbudil, nějak oblík a vyběhl. Moc jsem se divil, že je škola zavřená. Byly tři ráno. Stres nakonec vyvrcholil tím, že jsem dostal horečky, a dokonce byl sledovanej na psychiatrii. Ke škole jsem vždycky cítil nenávisť a nemůžu říct, že by mě to opustilo. Možná je divný, že dnes jsem zase student a navíc i učitel. Ale vlastně to není divný.

Malá Strana je pro kluky kolem deseti úžasný území. Nové party, nové bitvy. O co byly největší boje?

Strategickým bodem byl Karlův most. Každá parta hájila svoji stranu řeky. Nebyly to ale žádný řežby, spíš drobný šarvátky pravítkama a taškama. Město je evidentně změkčilejší. Žádný praky s leteckou gumou – i když Placák mi tvrdil, že bojovali maticema, ale myslím, že kecá. Město je na opravdovej prak špatný, všude okna, zuřiví domovníci. V Praze byl v módě skobičák. Místo kamenů se nabíjely skobičky z obušírkovaného drátu. Do výzbroje patřily samozřejmě i flustrubky – rozebraná tužka versatilka, střelivo modelína nebo papírový kuličky. Kromě mostu byly tahanice i o hradní kašnu. Šlo o peníze, co do ní házeli turisté. Parta ovládající Hrad měla trubky, na jejich konci žvejkačku nebo modelínu. Z kašny, kde je sv. Jiří, se pomoci téhle technologie